

DSW.050.26.2026.MS
Warszawa, 21 lipca 2026

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na interpelację nr 18318 Pana Posła Roberta Warwasa i grupy posłów w sprawie sytuacji płacowej pracowników technicznych zatrudnionych w szpitalach uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Na wstępie należy podkreślić, że ograniczenie zakresu podmiotowego ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2139) jedynie do pracowników działalności podstawowej podmiotów leczniczych było i jest podyktowane koniecznością dochowania przez ministra wymogu konstytucyjności projektu regulacji prawnych przedkładanych najpierw Radzie Ministrów, a następnie Sejmowi RP. Należy przy tym zauważyć, że wspomniana ustawa obejmuje bezpośrednio nie tylko pracowników wykonujących zawody medyczne, ale również takie zawody jak: sekretarka medyczna, rejestratorka medyczna, sanitariusz i salowa – a więc zawody niemedyczne pozostające jednak w ścisłym związku z udzielaniem świadczeń pacjentom.

Wprowadzanie szczególnych regulacji dotyczących ustalenia najniższego wynagrodzenia zasadniczego jest możliwe tylko w odniesieniu do wyodrębnionej grupy pracowników posiadających wspólną tzw. cechę relewantną (istotną). Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 stycznia 2005 r. (sygn. akt K 31/03), różnicowanie sytuacji podmiotów podobnych jest bowiem dopuszczalne jedynie wówczas, gdy zostały dochowane trzy wymogi:

- wprowadzone przez ustawodawcę kryteria różnicowania muszą być racjonalnie uzasadnione i muszą mieć związek z celem i treścią przepisów, w których zawarta jest dana norma;
- waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie podmiotów podobnych, musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku różnego traktowania podmiotów podobnych;
- różnicowanie podmiotów podobnych musi znajdować podstawę w wartościach, zasadach lub normach konstytucyjnych.

Powyższe wymogi nie zostają spełnione w przypadku różnicowania osób zatrudnionych w podmiotach leczniczych, lecz nieudzielających świadczeń zdrowotnych lub nie biorących bezpośredniego udziału w czynnościach związanych ich udzielaniem, w stosunku do osób wykonujących ten sam zawód a zatrudnionych w innych podmiotach.

Jednocześnie należy zauważyć, że ustalając zasady podwyższania wynagrodzenia osoby zatrudnionej w ramach stosunku pracy w podmiocie leczniczym na stanowisku spoza katalogu stanowisk pracowników działalności podstawowej - pracodawca (a w przypadku zawierania porozumienia - pracodawca we współdziałaniu z reprezentacją pracowników) powinien brać pod uwagę średni wzrost wynagrodzeń w danym podmiocie leczniczym w ustalonym czasie, przy czym jednocześnie zasady te mogą określać sposób indywidualizowania poziomu tego wzrostu dla każdego pracownika lub grupy pracowników.

Biorąc pod uwagę powyższe, w tym w pierwszej kolejności aspekt konstytucyjności stanowionego prawa, informuję, że w Ministerstwie Zdrowia nie są prowadzone prace z zakresie wskazanym przez Państwa Posłów. Jednocześnie pragnę podkreślić, że o stanowisku resortu w sprawie ich postulatów przedstawiciele pracowników technicznych, w tym również reprezentanci Ogólnopolskiej Inicjatywy „Techniczni w Szpitalu”, byli już wielokrotnie informowani.

Informuję również, że Agencja Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji w ramach zbiorów danych prowadzonych na podstawie art. 31lc ust. 4a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1461 z późn. zm.), nie pozyskuje wyodrębnionych danych dotyczących liczebności i poziomu wynagrodzeń pracowników technicznych podmiotów leczniczych.

Z wyrazami szacunku
z upoważnienia Ministra Zdrowia
Katarzyna Kęcka
Podsekretarz Stanu
/dokument podpisany elektronicznie/